

LA VEU DORMIDA

Adrià González Romero

Corria l'any 1342 quan aquests fets van ocórrer. Aquesta és una història plena de sang, injustícia i intolerància.

Jo tenia 12 anys quan vaig ingressar al monestir de nostra senyora Santa Maria del Puig. Havia sigut un xiquet orfe. Quan vaig nàixer m'abandonaren al costat d'una sèquia i, per sort, l'abat del monestir em va poder rescatar.

Fins a aquell dia jo no havia pensat de prendre vots i posar-me l'hàbit. Fins llavors havia estat ajudant al petit hort, rentava els plats i donava de menjar als animals. Així és com m'havia estat guanyant el meu dret al pa de cada dia i a un llit de palla en un traster, on els monjos guardaven el gra, que estava ple de rates.

El dia que vaig prendre els vots feren una petita festa de celebració. Aqueixa nit ja vaig dormir amb la resta de monjos. El primer que van fer va ser ensenyar-me a llegir i escriure en llatí. A partir d'aquell dia, ja no torní a treballar en les tasques anteriors, ara ajudava don Josep, el monjo que

s'encarregava de la comptabilitat del monestir i de fer les compres i vendes corresponents. Jo estava desitjós d'acompanyar don Josep al mercat de València, ja que mai havia eixit del monestir.

El primer dia que vaig anar a València era 17 de febrer de l'any de nostre senyor 1343, dos mesos després que jo prenguera els vots. Aquell dia eixírem abans de sortir el sol, ja que el camí era llarg. Anàrem amb un carro molt gran fet de fusta vella i mullada, tirat per un cavall vell de color fang. Quan aplegàrem a València el sol ja havia sortit. A la porta, uns soldats ens pararen per escriure els nostres noms en una llista i el motiu de la visita.

Entràrem per unes portes descomunals guardades per dues torres altes i esveltes, que brillaven com or a les parts on el sol incidia sobre elles. El sòl de València era d'arena mullada i molt tova. Les cases, comparades amb les torres, eren quatre pals mal posats. La gent començava a caminar pels carrers, corrien a treballar, les dones anaven a comprar. Les prostitutes es mostraven davant la desaprovadora mirada de don Josep. La ciutat despertava. Em va sorprendre molt que la gent tirara l'orina des dels balcons.

Una riuada de gent corria cap al mercat. Mentre el carro avançava lentament, vaig poder observar que la ciutat era molt perillosa, ja que en els carrerons hi havia lladres que robaven diners o menjar.

Quan aplegàrem al mercat no em va sorprendre mol aquella immensitat de tendes juntes, d'animals domèstics corrent pels carrers, l'olor a carn torrada, tampoc els joglars que divertien xiquets, xiquetes i homes. Suppose que era per una altra cosa que cridava molt l'atenció: la

catedral. Encara no estava acabada, però ja era preciosa i gran. Sobretot hi destacava una torre mot alta, més alta que qualsevol cosa que jo havia vist fins llavors.

Don Josep lligà el cavall a un pal de fusta i em demanà que l'acompanyara a una tendeta on un àrab venia gran varietat d'espècies. Després anàrem a la carnisseria, i don Josep comprà molta carn salada i assaonada. A més, també comprà fruita i algunes eines del ferrer. A l'hora de dinar tornàrem al monestir.

Aquest trajecte el vaig anar fent cada mes durant uns vint anys, però llavors vingué la desgràcia. La pesta negra aplegà a València i don Josep es va contagiar. Al cap de tres mesos va morir al traster on jo havia estat dormint fins que vaig agafar els vots.

Llavors em va tocar a mi fer el trajecte d'anar a València a comprar i també d'encarregar-me de la comptabilitat. El meu primer trajecte tot sol el vaig fer un dia plujós d'abril com tants altres. Vaig continuar fent el que havia fet don Josep, em van parar els guardes, vaig anar a les mateixes tendes, i vaig dinar al mateix lloc on ho havia fet amb don Josep, però quan tornava cap al carro vaig agafar una dreuera per un carreró i dos vàndals em van pegar una pallissa i se'm van emportar els diners i totes les compres. Em vaig desmaiar...

Algun líquid tebi em va mullar. Una dona havia llençat des de la seua finestra l'orina damunt meu. Era de nit. Em vaig dirigir cap al mercat per demanar auxili i vaig anar a parar a la tenda d'espècies de l'àrab. L'home estava dormint, però em va sentir i va sortir de la seua tenda amb un punyal. En veurem malferit va baixar el punyal i em

va entrar a la seua tenda, on una catifa cobria el sòl i una petita llar de ferro escalfava l'interior de la tenda.

El bon home em va curar les ferides i em va embenar el pit, ja que tenia alguna costella trencada.

Al dia següent, vaig tornar al monestir i vaig informar l'abat del succés.

Al mes següent, quan torní a València. M'acompanyava un monja molt jove que acabava de prendre els vots. Aquesta vegada tenia encomanada una feina a banda. Primer aní a comprar i després ho portàrem tot al carro i hi deixí el monjo jove a càrrec del carro, ja que jo havia de donar-li una carta al sacerdot d'una parròquia propera a l'obra de la catedral.

Vaig entrar a la petita parròquia i vaig anar a l'altar on em vaig agenollar. Vaig anar a buscar el sacerdot don Enric, però no el vaig trobar enlloc. Llavors em vaig trobar amb una monja que ho preparava tot per a la missa de dotze. Vaig anar a preguntar on estava el sacerdot i em va contestar que a la cuina, l'entrada de la qual estava a la casa del costat, que era la del sacerdot. Vaig entrar a la casa, ja que la porta estava oberta, i vaig buscar la cuina. Allí vaig trobar don Enric parlant amb l'arquebisbe de València. Jo no volia interrompre la conversa així que hi vaig esperar i vaig escoltar que estaven parlant d'inculpar el venedor d'espècies en un robatori i així després jutjar-lo d'heretge a ell i tota la família. Vaig intentar guardar la calma i vaig esperar. Acabaren de seguida i quan l'arquebisbe va eixir de la casa li vaig entregar la carta a don Enric i me'n vaig anar corrents al carro. Ens en vam anar de València sense dinar.

Quan aplegàrem al monestir, vaig anar a parlar amb l'abat sobre la conversa que havia sentit entre don Enric i l'arquebisbe. L'abat ni es va immutar i em va dir que no em ficara on no em cridaven. Però jo no podia deixar de donar-li voltes a l'assumpte, així que vaig avançar la meua visita a València. La meua excusa era que no havia comprat suficient menjar i que no aplegaríem a fi de mes, així que hi vaig tornar i amb mi aquell monjo tan jove. Anàrem a fer les compres, però quan vaig anar a la tenda de l'àrab a comprar les espècies, vaig veure que l'estaven arrestant. Aleshores vaig dir al monjo jove que portara la compra al carro que jo havia de lliurar una altra carta. Quan el jove se'n va anar, vaig anar corrents a la casa del sacerdot. No hi era, però hi vaig trobar la carta de l'abat i la vaig poder llegir:

L'arrest del venedor d'espècies tindrà lloc el dia 26 de juny de l'any de nostre senyor 1353. El robatori al monestir serà dues nits abans. Don Manel et portarà el material robat el dia 25 perquè el portes a la tenda del venedor i ho demostres tot.

Firmat: Don Jaume, abat

P.D: recorda-te'n del pla.

Vaig agafar la nota i vaig anar corrents al carro, vaig dir al jove que anara a dinar que jo tenia feina per fer i vaig anar al jutjat per demostrar que l'àrab era innocent però no em van creure. Tanmateix, quan eixia del jutjat, don Enric entrava i em va veure la nota. Es va ficar a cridar perquè m'arrestaren. Vaig córrer tot el que vaig poder però m'agafaren. Em portaren davant el jutge. Vaig

intentar demostrar que era innocent, però el jutge no em va creure i em va tancar a la presó.

Ara sóc ací, tancat a les masmorres de la ciutat de València, en una cel·la que no te més de dos metres quadrats, que fa una olor a orina insuportable, plena d'humitat i de rates, i només tinc l'oportunitat de menjar un tros de pa dur i florit al dia, pa que a voltes no aconseguisc agafar ja que les rates són més ràpides. No sé quants dies porte ací tancat, però per la barba que duc pense que són sis o set, a més l'hàbit em ve gran, ja que no pare de perdre pes. Crec que volen que em torne boig, així podran demostrar amb més facilitat que sóc culpable, però no em deixaré, lluitaré fins la mort, la qual pense que ja és ben a prop. Per si algú, si és que algú llegeix açò algun dia, es pregunta com he pogut escriure, que sapieu que he escrit amb els meus excrements i amb trossos de palla que he trobat al sòl.

Ja tinc planejat el que faré. No pense deixar-me matar fàcilment, els ho posaré difícil. Pense que la meua mort es sentirà per tota València, i així tot el món sabrà per què he mort. Adéu.

*Firmat: Don Ferran,
tresorer del monestir de Santa Maria del Puig.*

Ja he acabat d'escriure el manuscrit que demostra que Mohamed (el venedor d'espècies) i jo som innocents dels càrrecs dels quals se'ns acusa. Ara mateix sóc assegut en la meua cel·la al racó més fosc de la masmorra. No ho suporte més, porte tancat una setmana, sense poder moure'm, sense parlar amb ningú, per les nits rese a Déu perquè em traga d'ací, però crec que no em sent. Crec que açò

és una prova de fe que Déu em fa per a saber si sóc digne del cel.

-Hola, Ferran.

-Qui ets? – responc.

-Sóc don Jaume – contesta l'abat.

-Què fa vosté ací? Ha vingut per treure'm, o per dir que sóc un bruixot?

-Sóc ací per dir-te que havies d'haver-me fet cas i no haver-te ficat on no et cridaven.

-Però, com pot dir-me que no havia d'haver-m'hi ficat si anaven a condemnar una persona innocent.

-Era un heretge, l'havíem sorprès exercint de metge i cirurgia, però a Roma no ens volien deixar cremar-lo per heretge, així que l'havíem de condemnar d'una altra cosa.

-Però, ara què faran amb nosaltres?

- Els dos aneu a acabar a la foguera, però sota secret. Ningú ho pot saber, això. Adéu.

El soroll de les pedres és l'únic que sent, a part de les oracions a Al·là que fa Mohamed. Ens porten en un carruatge d'alta seguretat a algun lloc apartat de la civilització on l'abat, el sacerdot i l'arquebisbe ens diran els càrrecs pels quals hem sigut condemnats a la foguera. També ens acompanyen quatre soldats a cavall Crec que a la fi el meu pla té cada vegada més possibilitats de funcionar.

El carruatge es detura. Mohamed cada vegada implora més alt. L'hora s'aproxima. La porta de la meua cel·la s'obri i un soldat em tira fora. Mohamed ja és a terra. El meu soldat em condueix davant els tres jutges.

-Ací estan els dos heretges: el musulmà i l'imbècil que intentà ajudar-lo. –diu don Enric.

-Ja n'hi ha prou, Enric –diu l'arquebisbe-. Esteu ací perquè heu sigut condemnats a la foguera per heretgia. Si algú dels jutges no està d'acord amb el veredicta que ho diga.

-Jo no estic d'acord –diu don Enric.

-Per què? – diu don Jaume.

-Doncs, perquè al musulmà també se'l condemna per lladre, així que li han de tallar les mans.

-D'acord, doncs. Els dos sou condemnats a la foguera, però, al musulmà, abans hauran de tallar-li les mans –diu l'arquebisbe-. Veredicta acceptat? –assenteixen- Doncs, procedim.

Un dels guàrdies agafa Mohamed, el condueix fins a un tronc tallat i li lliga els braços al tronc. Un altre dels guàrdies li dóna una destal, i el primer guàrdia, amb un cop sec, li talla les dues mans. Se sent un fort crit de dolor per part de Mohamed.

-Doncs, bé, ara a la foguera –diu don Enric entusiasmat-, que el foc purifique els vostres cossos, i Déu s'apiade de vosaltres.

En aqueix moment, córrer cap al guàrdia que li havia amputat les mans a Mohamed i amb una empenta el tire a terra, amb la destal trenque les meues lligadures i li l'agafe i li la clave al coll després d'empentar-lo. Mor a l'acte. Un altre guàrdia ve per l'esquena, però jo li llance la destal al pit i cau mort. Desclave la destal del pit del guàrdia, un altre ve corrents, però amb un toc de la punta de la destal, li lleve de les mans l'espasa que duia a les mans. El guàrdia fuig però li clave l'arma

a l'esquena, també cau mort. El guàrdia que queda fuig corrents abandonant els tres jutges i tots els cavalls. Amb la destal m'aproxime a don Enric. Vaig ple de sang que m'ha esquitxat. A don Enric, la pell se li ha quedat blanca i té la por a la mirada. Quan estic suficientment prop, li talle el cap i faig un gest als altres perquè se'n vagen.

Mohamed jau a terra mort...

Els guàrdies em persegueixen. Sóc a la ciutat de València, una altra volta, i em dirigesc a la catedral. En aquest instant estic entrant per la porta romànica i em dirigesc a l'altar, amb un martell d'un dels obrers. Trenque una llosa del terra i hi guarde el meu manuscrit que havia escrit a la presó. Amb una altra llosa que trobe repare la trencada. Els guàrdies acaben d'entrar a la catedral però jo em dirigesc a la torre que temps enrere tan m'havia fascinat, el Miquelet. Puge per les escales empinades i estretes a la part més alta que encara no està finalitzada. Puge l'esglaó que fa de barana per no caure i quan els guàrdies entren a la terrassa em llence al buit. Caic sobre la tenda de Mohamed, mort...

EXCLUSIVA

Rosa Peris Alfonso

Era austríaca. Tenia aqueixa calidesa als llavis que tenen les nòrdiques. La vaig conèixer en un viatge de negocis a Alemanya. Ella tenia tot el que jo no tenia i desitjava. Llibertat, joventut, temps. La vida al seu davant. I era preciosa. Aleshores, la meua empresa... bé, no li he de dir res, supose que ja ho sap. Érem una empresa important, movíem molts diners. Aplegàrem a Colònia dijous de matí, i després de les reunions de la vesprada vam sortir de copes tots els companys. Eren llocs amb estil, però no dels més importants de la ciutat, no sé si m'explique. Em vaig allunyar un moment dels meus companys per a anar a la barra a demanar més begudes. Havia de ser ja la una del matí, i jo estava content, alegre. No estic excusant-me. De sobte, se'm va plantar al costat. Rossa, ulls blaus, llavis molsuts. I un somriure... el recorde perfectament. Em va veure pinta d'estranger, perquè s'hi va llançar en anglès.

-Hi. I'm Sarah.

Que es deia Sarah. Em va dir que es deia Sarah, i se'm va asseure al costat. A mi se'm van oblidar les begudes i els companys de feina. Vosté m'entén, veritat? Sí, m'ha d'entendre. Vam començar a xerrar. Un poc de tot, de la ciutat, d'estar sol, d'oblidar-se de les coses, de la vida, dels seus ulls. Quins ulls. Però no li ho puc explicar, això. Va ser una conversa molt estranya. D'aquestes que es van deixant anar, suaument. Però apassionada a la vegada. Se'ns va fer tard, i finalment vam acabar al meu hotel. A vosté no li he d'amagar res. Ja no he d'amagar res més. Els dos ens vam deixar anar. I jo vaig deixar la meua vida entre aquells llençols. Per a sempre. Però d'això te n'adones després.

Pel matí, en despertar-nos, ens vam intercanviar els mòbils. Vaig fer que em prometés que quedaríem aquella mateixa nit, i va ser ella qui va elegir el lloc i apuntà el nom en un paper. No sé com vaig poder aguantar les reunions d'aquell dia, que se'm va fer etern. Reconec que els meus companys m'ho van notar, i que les reunions no van anar bé. Jo, com a fill del director, ocupava un càrrec de responsabilitat. Però per fi va aplegar la nit, que era el que m'importava.

No, no vaig pensar en la família. La meua esposa... suppose que podria dir que estava un poc desencantat. El seu pare és un soci importat del meu pare, i es trist però... no puc evitar pensar que si no fos per això la nostra relació no hauria anat enlloc. De vegades pense que no sóc capaç de fer res jo mateix. Sempre m'han donat la vida feta. No sé què dir-li... açò últim millor no ho pose en l'entrevista. Però la meua esposa no va tenir res a veure. Va ser tot cosa meua.

Tornem on estàvem. El lloc on havíem quedat era un local un poc estrany, ple de gent estrambòtica. Però així i tot em va agradar. Ens vam posar a parlar. Reconec que ella no semblava molt interessada en la meua vida, però vaig contar-li a què em dedicava, i què feia la meua empresa. Finalment va ser ella qui em contà, en part, la seua història.

Era austríaca, ja li ho he dit. I em va dir que s'havia traslladat a Alemanya per a conèixer gent nova. Obrir-se, veure món. Al seu país havia estudiat en algunes escoles de teatre. Era una dona interessant. A Alemanya va conèixer alguns col·legues... així ho va dir ella, col·legues; i van formar un grup. Assajaven en un baix, i primer feien espectacles de carrer. Però em va dir que ara els començava a anar millor, i que començaven a fixar-s'hi. Se li il·luminaven els ulls quan m'ho contava. Em va enamorar. Si no ho estava ja.

Després d'això vam anar al seu pis, que no estava lluny. Era xicotet, però acollidor i decorat amb un cert aire hippy. Jo volia aprofitar la nit, no diré que no. Vam anar cap a la seua habitació, i asseguts al seu llit, la vaig abraçar, buscant el seu cos una altra vegada. Li anava llevant la roba, amb les ganes de qui ja sap el caramel que trobarà davall. Vaig fer-li mil promeses d'amor etern, que no sé si jo en aquell moment volia complir.

De matí torní a l'hotel. Aquell era l'últim dia que havíem de passar a Colònia. A ella. vaig dir-li que ens veuríem. Sincerament, crec que jo volia oblidar-me'n, però interiorment sabia que no podria. No ho sé. Quan torní ací, les coses van començar a anar malament. Jo no em sentia bé. El meu matrimoni m'avorria i em frustrava. Les reunions de l'empresa, que no anava bé, se'm feien molt

pesades. Vaig començar a telefonar-li i parlar amb ella. Crec que en un primer moment no va recordar-se de mi, però després sí. Parlava amb ella i era tot el que necessitava per desfogar-me. Feia que m'oblidara de tots els problemes. Entendria que començara vosté a riure's de mi ara mateix. Jo, un home que ho tenia tot, he acabat així. Per una dona.

Vaig començar a inventar-me viatges de feina. El primer va ser una sorpresa, vaig presentar-me allí sense dir-li res. Tota la vesprada vaig estar davant de la porta del seu pis, un cigarret darrere de l'altre. Ja ho pot comprovar, que jo fume molt. Va aplegar passades les deu. Es va sorprendre de veure'm, però li va fer gràcia. Vam passar dos dies genials al seu pis. Després els viatges van seguir: París, Londres, Budapest, Praga. Jo la duia allà on ella volia anar. Parlar amb ella, sentir la seua joventut i llibertat al meu costat, era el que més m'agradava. No vaig molestar-me en dissimular massa, cada vegada tenia les coses més clares.

Va ser aleshores quan tot va començar a ensorrar-se, actuant potser com un alliberament definitiu. La meua esposa em va demanar el divorci. El seu pare va retirar el seu suport de l'empresa del meu pare. Sume-li les meues dolentes gestions, els diners que havia agafat per als meus viatges de plaer, i el ressò que va tenir a la premsa: *Es trenquen les relacions entre les dos empreses més importants del sector tèxtil a causa d'un assumpte passional*. A tots vostés els encanta l'escàndol. L'empresa va tenir nombroses pèrdues, i les té encara, ja ho sap. Les accions van caure en picat. I ací estic jo, destituït, divorciat, arruïnat.

En la meua situació, vaig voler parlar amb Sarah. Li ho vaig explicar tot. Jo volia anar-me'n

amb ella. Ja ho sé, era una idea boja. Em va sortir que ella tenia la seua vida, les seues històries. Que jo no era l'únic home a la seua vida. Jo no era l'únic, s'ho pot creure? No em vaig veure amb cor de dir-li res, ho havia d'haver tingut clar des del principi. A ella no la culpe de res. Vaig fer-me massa il·lusions, com un imbècil. Jo, amb els meus trenta anys passats, i la meua vida solucionada.

Ara sóc una vergonya per a la meua família. Sens dubte, la causa de la fallida de l'empresa. No tinc res, i ara que podria considerar-me *lliure*, ni tan sols tinc el valor suficient per a començar la vida que tant li envejava a l'austríaca.

Per sort, no tinc dignitat tampoc. I ací estic, venent-me per allò que en el fons sempre havia cregut odiar, els diners. Però el món funciona així. Devia haver-li fet més cas, al meu pare. Qui m'ho havia de dir. Però així i tot, no n'estic penedit.

Bé, hem acabat ja l'entrevista, veritat? Molt bé. Aleshores passaré demà, a recollir els diners. Moltes gràcies, adéu.

REENCONTRE

Júlia Escrig Estrems

No el reconeixia. Pense que ni tan sols el recordava. Quants anys havien passat ja? Potser foren nou o deu. I allí estava. Assegut al meu costat conduint el cotxe, camí d'una nova vida que començava aquell dia per a mi, allunyada de tot el que coneixia. Havia passat molt de temps, massa temps allunyat de mi. I de sobte un dia tornà, sense demanar permís ni donar explicacions, igual com se'n va anar. Tota notícia que havia tingut d'ell havia estat una targeta felicitant-me el natalici i poc més.

Mon pare se'n va anar de casa quan jo tenia sis anys i des d'aleshores no l'havia tornat a veure. Jo era molt xicoteta per a recordar-ne els detalls, però crec que tot va passar després d'una discussió. Engegà el cotxe i aquella nit no va tornar. Al matí següent ma mare se'n va anar a treballar però quan va tornar les coses de mon pare ja no hi

estaven i sols una nota sobre la taula de la cuina s'acomiadava de nosaltres.

La mare i jo havíem refet la nostra vida. Ella al cap d'un temps va conèixer una altra persona amb qui estava bé, i jo havia crescut. No comprenia per què havia tornat. Deia que havia passat molt de temps allunyat de mi, que volia que me n'anara a viure amb ell per un temps. No vaig posar cap impediment, pensava que era el millor, que encara que no volguera sabia que finalment hauria d'anar-me'n.

Les últimes setmanes van ser les pitjors. Cada dia veia com s'apropava cada vegada més la data assenyalada, i això em feia por. Havíem deixat que passara l'estiu amb els meus amics i la meua família i al setembre va tornar mon pare a per mi per començar el curs al nou institut. Vivia en un poblet costaner del nord on sempre estava plovent i que no pareixia molt animat. Finalment arribà el dia. Vingué prompte. Hauríem de recórrer un llarg camí i volia aprofitar les primeres hores del dia.

I allí estava jo ara, asseguda al seu costat. Quedava poc, a penes uns 50 quilòmetres per arribar. L'únic soroll que es sentia era la remor hipnòtica del motor del cotxe afegida a la del neteja-parabrisa i la de les fines gotes d'aigua que queien sobre nosaltres. Vaig intentar connectar la ràdio. No funcionava. Ens estàvem endinsant entre unes boirines espesses que gelaven fins els ossos i impedièn el pas a qualsevol raig de llum que volguera obrir-se camí. En aqueix moment em va mirar. La seua mirada estava plena de tendresa i en la boca guaitava un tímid somriure de felicitat. Estava content que jo estiguera allí.

- Estàs molt callada – em va dir intentant començar una conversació.

Què devia respondre? No se m'acudia res. De què podíem parlar ell i jo? No coneixia els seus gustos ni aficions. Per a mi era com un complet estrany.

- Falta molt? – vaig preguntar com a resposta.

- No, de seguida arribarem. Si deixa de ploure podríem fins i tot eixir a passejar pel poble.

Pareixia entusiasmat. Tornàrem a callar. Ell mantenia la vista fixada en la carretera i jo mirava per la finestreta. Tenia raó quan va dir que faltava poc. De seguida vaig començar a veure cases i passàrem pel costat d'un d'aquells cartells que donen la benvinguda al poble. Era més gran del que m'havia imaginat i una notable afluència de gent es passejava pels carrers. Vaig pensar que era un poble bonic, però no ho vaig dir. No estava d'ànim. El que veia no es pareixia gens al que jo m'havia imaginat, però preferia esperar a conèixer-lo millor abans de jutjar-lo definitivament. No deixàvem de passar per davant de cases amb tendes a les plantes baixes. Em va donar la sensació que allí no trobaria grans supermercats com als que ja m'havia acostumat. També passàrem per davant de parcs i alguns bars, on em va paréixer veure gent jove.

Continuàrem per la carretera que travessava el poble i que pareixia que era la més comercial i concorreguda, fins que a l'eixida la deixàrem per continuar per un camí de terra no asfaltat.

- No anàvem a casa? – Vaig preguntar estranyada.

- Allí és on anem, espera i veuràs.

I així era. Entre l'espessa vegetació a les dues vores de la carretereta vaig veure la façana d'una casa. Era gran i semblava tenir ja els seus anys, però estava reformada i es mantenia bé. A més pareixia que les parcel·les de terra que hi havia al voltant pertanyien a la casa. Mon pare em mirava, ara sí, amb un somriure ben definit a la cara.

- T'agrada? – em va preguntar.

Per tota resposta el vaig mirar i crec que als meus ulls va llegir que sí. Va aparcar el cotxe davant de la porta. Se'n veia un altre sota una mena de cobert que hi havia prop, sota uns arbres. I també sota el cobert hi havia una caseta per a gossos, amb un plat amb aigua per a beure i una corretja al costat. Mentre baixàvem del cotxe i tréiem el meu equipatge va eixir una dona de la casa amb un xiquet xicotet als braços i un gos traient el cap per entre les seues cames. Feia fred i humitat, més que a la que jo estava acostumada i a més no portava roba d'abric. Però al menys havia parat de ploure.

- Vols que anem a passejar i de pas t'ensenyem el poble? – em va preguntar mentre em mirava a mi i a la seua dona.

- Hui no. Estic cansada i preferesc veure primer la casa i deixar les maletes a la meua habitació. Però si vols, i si tenim temps, podríem fer-ho demà.

Em va mirar i va afirmar amb el cap. El gos se'm va acostar i li vaig fer unes carantoines mentre avançava cap a la casa. Mentre mon pare, la seua dona i el xiquet, a qui ja havia deixat en terra, entraven a casa jo vaig girar el cap i vaig mirar els meus voltants. Des de la casa es veien les teulades

de les cases del poble i es respirava una tranquil·litat que no havia sentit mai. De vegades les coses no són blanques o negres, potser m'anirà bé ací.

- Entres? – em va preguntar mon pare traient el cap per la porta.

- Ja vaig.